

Trampoty s láskou a iné katastrofy

Tieto letné prázdniny sú trocha iné ako po minulé roky. Je to preto, lebo moje telo sa postupne mení a stávam sa úplne inou, než som bola na seba doteraz zvyknutá. Postavu mám síce stále veľmi útlú a vlasy sa mi tiež nezmenili – sú gaštanové a od minulého roka o niečo dlhšie. Presnejšie, siahajú mi tesne pod lopatky môjho chudého chrbta. Ženské prednosti, ktoré vidno už pri prvom pohľade na mňa, naznačujú, že už nie som dieťa.

Akoby nestačilo, že sa musím s týmto faktom pomaly, ale isto vysporiadať, chalani vymysleli, že sa pôjdeme schladiť počas týchto horúcich letných dní na mestské kúpalisko. Nie som si však istá, či sa chcem v plavkách ukazovať práve pred nimi. Oni si fakt nerobia hlavu z ničoho. Navlečú na seba šortky a ako ich poznám, bez akejkolvek hanby sa tam

začnú sácať do vody a robiť hlúposti. Myslím, že ja som už z takýchto pubertiackych nápadov konečne vyrástla. Skôr sa bojím, že sa mne a mojej najlepšej kamarátke Lenke začnú za naše dospievajúce partie tela vysmievať, keď nás uvidia takmer polonahé v dvojdielnych plavkách. Bude to totiž prvýkrát, kedy spolu pôjdeme na miesto, kde sa do tohto mini oblečenia ľudia obliekajú bežne.

Uvažujem, že si požičiam mamkine jednodielne plavky – ale už jej ich nebudem brať bez dovoľenia. Naposledy to s jej krásnymi šatami nedopadlo veru najlepšie. A tak poučená od posledného klamstva som šla za mamkou s prosbou v hlase, či si ich môžem zajtra požičať.

„Samozrejme, že môžeš. Ale myslím, že plavky, ktoré ste kupovali s Lenkou vo vašom obľúbenom obchodiaku ti pristanú omnoho viac. K tvojim sýtomodrým očiam sa vždy hodila jemná pastelovomodrá farba. Vieš, máš ich tak trocha po tvojom ockovi. Vlastne, si celá po ňom. Akoby si mu z oka vypadla,“

usmiala sa popri premýšľaní a hlasnom hodnotení môjho zovňajšku. Na výber plaviek pri pohľade do mojich očí pritom ani nepomyslela. Nechala to celé na mňa.

Z nerozhodnutia mi zostalo nanič. Mamkine plavky mi veľmi nepristanú, no aspoň zakryjú tie partie môjho tela, ktoré fakt nemám chuť nikomu a nikde ukazovať. Cítim sa v nich viac oblečená.

„Mami? Čo na to povieš?“ pýtam sa jej, keď ma vidí pred zrkadlom v jej jednodielnych tmavofialových plavkách. Rukami si pritom hanblivo zakrývam celú hornú časť môjho žensky vyzerajúceho trupu.

„Zorka, už viem, kde je tvoj problém,“ povie mamka a odliepa mi chudé ruky od hornej polovice tela.

„Dávnejšie som ti vravela, že chcem, aby z teba vyrástla dáma, ktorá má svoje spôsoby. A teraz ňou už naozaj si. Nesmieš sa hanbiť za to, čo je prirodzené. Teraz si dámou nielen svojím správaním, ale aj telom,“ povie milým hlasom a pohladí ma po tvári,

na ktorej sa mi v poslednom čase robia nepekne vyrážky.

Uvedomila som si, že mamka mi zatiaľ nikdy neklamala. Napriek tomu, že sa za svoje telo stále hanbím a vôbec z neho nemám dobrý pocit, počúv-
nem ju. Vždy ma vie upokojiť a dodať mi chýbajúcu odvalu. Mimochodom, vyzerám v nich naozaj skve-
le. A čo ma po chalanoch, nech si hovoria, čo chcú!

Mamka náhle vybehla z mojej izby, lebo sa jej pripaľuje obed v kuchyni. Nepříjemný zápach cítiť všade, šíri sa aj k ujuvi na poschodie. Aspoň si to mys-
lím, lebo dym je taký hustý, že z dlhej chodby, kde som sa odrazu ocitla, nedovidím ani na schodisko.

Vo svojich nových plavkách rýchlo vbehnem späť do svojho kráľovstva, teda momentálne do úkrytu pred všetkými, kde zatváram za sebou dvere. Iba tu mám totiž svoje súkromie ako-tak pod kontrolou. A keďže nechcem, aby ma takúto polonahú niekto videl, v rýchlosti si obliekam normálne oblečenie, ktoré ma dokonale zahalí.

Potom už len píšem Lenke správu, či zajtra platí všetko tak, ako sme sa dohodli.

Je piatkové júlové doobedie. Vstávam celkom nervózna z toho, ako sa vyvinie dnešný deň. Nechcem byť dospelá. Chcem si len tak užívať život sedením na konári stromu. Chcem byť tá Zora, ktorá nemala s ničím problém. A s obliekaním už vôbec nie. Čo to táram? Vždy mám nejaký problém. A možno som tým problémom ja sama, no zakaždým som si ho vedela vyriešiť po svojom. Kedysi som si obliekla to, na čo som mala práve náladu. Teraz však musím riešiť ženskú spodnú bielizeň, ktorá ma prinajmenšom sťahuje na hrudníku.

Z postele som vyskočila asi do piatich minút od prebudenia. Zo skrine vyberám úplne nové oblečenie, ktoré sme s Lenkou kupovali ešte pred letom. Našla som úžasné kvetované krátke nohavice

a dve biele tričká, medzi ktorými si neviem vybrať. Niektorý by možno povedal, že sú navlas rovnaké, no jedno z nich je priliehavé a krásne kopíruje moje telo. Celkom sa mi to páči, ale stále myslím na chalanov, ktorí si z toho môžu robiť posmešky. Marko ani nie. On podľa mňa berie veci tak, ako prídu – prirodzene. No taký poplašený Majo ma určite rád zvozí za všetko, čo sa mu bude zdať akokoľvek iné alebo pre neho smiešne. Jano neviem. Od minulého roka sa začal meniť trochu k lepšiemu. Prestal gániť na Marka, a keď sa má s niekým dostať do potýčky, radšej zostane ticho, aby nevyrobil nejaký konflikt. Možno si to myslím len preto, lebo jeho nekonečné tréningy mu nedovoľovali stretávať sa s nami tak často. Viackrát som ho videla takého unaveného, že sa nevládal smiať v situáciách, ktoré si to priam vyžadovali. Jano teda zostane prekvapením, keďže s istotou neviem, čo si o babách naozaj myslí.

Po tejto náročnej úvahe som zhodnotila, že najlepšie bude, keď si na seba oblečiem biele voľné tričko.

Na uši som si pre istotu nastokla svoje dlho nenosené strieborné kruhové náušnice, pretože štvorlístky sa ľahko odopínajú a vo vode ich môžem stratiť. Nebudem predsa riskovať takúto katastrofu! Vlasy si zopnem do štipca, lebo v tomto horúcom počasí sa mi často potí horná časť krku. Ale myslím, že to asi každej babe, ktorá má dlhé vlasy a nosí ich voľne rozpustené.

„A je to. Môžem pomaly ísť,“ zhodnotila som, keď som dokončila svoj jemný mejkap a navoňala sa voňavkou z minulých Vianoc, ktorú som dostala ako darček pod stromček.

Ako si tak kráčam k autobusovej zastávke, počujem za sebou hlasný smiech a povedomé hlasy. Obzriem sa. Sú to Jano a Majo. Hneď som si spomenula na svoje voľné tričko a na to, ako super som sa rozhodla. Počujem ich, ako sa smejú na malom dievčatku, ktoré prešlo oproti nám a na chrbte si nieslo

bledoružový batôžtek v tvare zajaca. Našťastie, posmešky od chalanov si nevšimlo. V tej chvíli som sa z nejakého dôvodu začala obávať o seba. Pri tých dvoch človek nikdy nevie, z čoho sa začnú len tak vysmievať. Vlastne... iba Majo. S Janom som doposiaľ nikdy nemala problém, čo sa týkalo môjho vzhľadu alebo oblečenia.

Majo zrazu volá moje meno: „Zoraaa! Čo si taká vážna? Čo nás nepoznáš, keď sa ani neobzrieš?“

A presne toto som nechcela – aby Majo vrieskal na celú ulicu! Niekedy sa cítim kvôli nemu trochu trápne, no napriek tomu som sa otočila a počkala, kým prídu ku mne bližšie.

„Jasné, že vás počujem! Teba, Majo, je počuť až na koniec dediny!“ odvrkla som a pridala s nimi do kroku. Ich chlapčenské kroky sú predsa len rýchlejšie, než keď kráčam s Lenkou. Neviem, kam sa stále tak náhlia.

Celou cestou na zastávku som počúvala o tom, ako Majova suseda vešala plienky na šnúru v pyžame

